

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/179/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117218154
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5117218154.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci žalobkyne JUDr. Y. K., nar. XX.X.XXXX, bytom L., J. S. O. XXXX/XX, právne zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík, s.r.o., so sídlom Čadca, Potočná 2835/1A, IČO: 36 866 849, proti žalovanému S. S., nar. XX.X.XXXX, bytom L., L., W.. J. N. XXX, o zaplatenie 727,68 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 7C/39/2017-252 zo dňa 15. februára 2019 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyňa **m á** voči žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 727,68 eur spolu s úrokmi z omeškania 8,75 % ročne od 20.9.2013 do zaplatenia. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi sporovými stranami došlo dňa 10.10.2012 k dohode, na základe ktorej sa žalobkyňa ako advokát zaviazala poskytnúť žalovanému ako fyzickej osobe podnikateľovi právne služby za účelom vymoženia jeho pohľadávky vo výške 41.658,20 eur vyplývajúcej z podnikateľskej činnosti žalovaného. Keďže odmena nebola medzi zmluvnými stranami dohodnutá, prináleží advokátovi tarifná odmena (§ 24 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z.z. v spojení s § 1 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.), z ktorého dôvodu námietky žalovaného, že medzi ním a žalobkyňou nebola vôbec dojednaná výška odmeny žalobkyne, neobstoja. V tejto spojitosti okresný súd dodal, že povinnosť žalovaného uhradiť žalobkyni odmenu bola spomenutá aj v plnomocenstve zo dňa 10.10.2012.

2. Konštatoval, že žalobkyňa preukázala, že z jej strany došlo k prevzatíu právneho zastúpenia, ako aj k prvej porade s klientom. Uvedené je zrejme tiež zo skutočnosti, že následne (11.10.2012) na Okresný súd Žilina v mene žalovaného žalobkyňa podala návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým bola uplatnená predmetná pohľadávka. Tento obsahoval 45 príloh; čiže na jeho prípravu musela žalobkyňa vynaložiť určitý čas; čo potvrdzuje aj výpoveď svedka S., vtedajšieho koncipienta žalobkyne. Nie je pritom podstatné, či k danej činnosti došlo priamo žalobkyňou alebo jej koncipientom, keďže ten ju môže/mohol zastúpiť pri jednotlivých úkonoch (§ 16 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z.z.), ako ani to, ako dlho porada trvala. Okresný súd nadväzne uzavrel, že zo strany žalobkyne teda došlo k poskytnutiu dvoch úkonov právnej služby podľa § 14 ods. 1 písm. a/ a b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Tarifná odmena za ne, vychádzajúc zo základu/žalovanej sumy 41.658,20 eur, je 1.012,42 eur (t.j. za 1 úkon je 506,21 eur), náhrada hotových výdavkov je 15,26 eur (za 1 úkon právnej služby 7,63 eur); celkovo tak žalobkyni vznikol voči žalovanému nárok na zaplatenie 1.027,68 eur, ktorá suma bola žalobkyňou žalovanému aj fakturovaná dňa 4.9.2013.

3. K námietke žalovaného, že nebol upozornený na premlčanie pohľadávky v čase prevzatia zastúpenia (ak by upozornený bol, nešiel by do sporu), okresný súd uviedol, že z tvrdení žalovaného a z dôkazov

ním produkovaných nebolo možné dospieť k záveru, že by žalobkyňa nepostupovala s odbornou starostlivosťou (§ 18 ods. 2, 5 zákona č. 586/2003 Z.z.). Zároveň, vzhľadom na ďalší postup žalovaného (v pozícii žalobcu vo veci Okresného súdu Žilina sp. zn. 10C/18/2013) nie je možné verifikovať, či predmetná pohľadávka bola vôbec premĺčaná (bližšie bod 60. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Okresný súd zdôraznil, že návrhu na vydanie platobného rozkazu podaného žalobkyňou bolo v celom rozsahu vyhovené (platobný rozkaz č. k. 20Rob/390/2012 - 39 z 20.12.2012). Vzhľadom na preukázanú úhradu preddavku na náklady právneho zastúpenia žalovaným vo výške 300 eur tak dlh žalovaného voči žalobkyni predstavuje 727,68 eur.

4. Splatnosť predmetného dlhu nastala v zmysle doručenej faktúry dňa 18.9.2013 a dňom nasledujúcim sa žalovaný dostal do omeškania, z ktorého titulu ho od 19.9.2013 zaťažuje aj povinnosť zaplatiť úroky z omeškania. O trovách konania okresný súd rozhodol tak, že v spore plne úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že žalobkyni bude priznaná len náhrada hotových výdavkov. Namietal, že ho žalobkyňa neinformovala, akým spôsobom mu bude účtovať odmenu za právne služby; „nenavrhla žiadny spôsob platby“. On (žalovaný) mal za to, že je čestná a účtuje ako iní advokáti. Keby mu navrhla „spôsob platby“, aký si uplatnila, plnomocenstvo by jej nepodpísal. Za nepravdu označil aj údajné upozornenie žalobkyňou na nemožnosť vymoženia predmetnej pohľadávky kvôli jej premĺčaniu.

6. Odvolateľ rozhodne nesúhlasil s tým, že žalobkyňa že s ním údajne „hodiny a hodiny“ preberala doklady týkajúce sa jeho žaloby; v tomto smere nepredložila žiadny relevantný dôkaz, „iba chaotické klamlivé“ tvrdenia jej bývalého koncipienta. Plnomocenstvo žalobkyni podpísal dňa 10.10.2012, dňa 11.10.2012 priniesol do jej kancelárie doklady a už v ten istý deň žalobkyňa „vypracúva platobný rozkaz“. Je otázne, kedy to stihla, keď, ako tvrdí, že sa osobne aj s koncipientom „prehŕňali v kope dokladov“. Žalovaný potvrdil, že dňa 11.10.2012 priniesol do kancelárie žalobkyne doklady, ktoré prebral jej koncipient, pričom išlo len o 9 faktúr a 9 dodacích listov; a nie o „štós“, ako uvádzala žalobkyňa.

7. Zotrvával na tom, že žalobkyňa ako advokátka nevykonala svoju prácu dôsledne a čestne. Preto podľa § 8 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. má právo požadovať od neho iba náhradu hotových výdavkov. Je podľa neho otázne, ako môže advokát účtovať tarifnú odmenu, keď nenavrhol/ani sa nepokúsil navrhnúť dohodu ohľadom ceny za právne služby.

8. Odvolateľ tiež spochybňoval tiež rozhodnutie o trovách konania. Od začiatku konania až do 19.2.2019, keď žalobkyňa odstránila chybu podania, by mala znášať trovy svojho právneho zastupovania. V danej súvislosti žalovaný poukázal na v poradí prvé rozhodnutie okresného súdu potvrdené odvolacím krajským súdom, voči ktorému žalobkyňa podala dovolanie na Najvyšší súd SR, „kde pôsobí ako sudca jej manžel, preto tam uspela“. Na záver zhrnul, že odvolanie podáva hlavne z dôvodu, že nemieni žalobkyni platiť „za (jej) neschopnosť a chyby“.

9. Žalobkyňa žiadala napadnutý rozsudok potvrdiť. Prvotne upozorňovala na to, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiaden zákonný odvolací dôvod, čoho následkom je odmietnutie odvolania. Zopakovala, že ona preukázala svoje tvrdenia predloženými listinnými dôkazmi i výsluchom svedka S.. Pokiaľ aj protistrana v odvolaní uvádza viaceré nové skutočnosti, ide o neprípustné novoty (§ 366 CSP).

10. Žalobkyňa ďalej uviedla, že § 8 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. sa vzťahuje na situáciu, keď je medzi klientom a advokátom dohodnutá podielová odmena. Existenciu takej dohody však žalovaný nikdy netvrdil a nikdy ani nebola uzatvorená. Nadväzne sa uplatní § 1 ods. 2 označenej vyhlášky. Dodala, že celkovo je odvolanie len pokračovaním útokov žalovaného na jej osobu. Nemá preto dôvod vyjadrovať sa ani k „absurdným a nezmyselným“ tvrdeniam žalovaného týkajúcim sa jej manžela, ktorý nie je sudcom Najvyššieho súdu SR.

11. V následnej reakcii žalovaný uviedol, že jeho vyjadrenia na osobu žalobkyne sú také, aké si zaslúži. Taktiež jej koncipient klamal, ako ho naučila. Opätovne uviedol, že žalobkyňa sa nesnažila navrhnúť/dohodnúť cenu za právne služby. To, čo vyfakturovala, by on nikdy nebol schválil, ani by nepodpísal plnomocenstvo. Žalovaný vyjadril „prekvapenie“, že sa žalobkyňa nevyjadrila, „kedy sa prehrabávala hodiny a hodiny v kope dokumentov“. Doplnil, že žalobkyňa „vlastnou odbornosťou zbabrala návrh na súd“.

12. Žalobkyňa vo vyjadrení k podaniu protistrany uviedla, že neobsahuje žiadnu relevantnú argumentáciu spôsobilú spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia. Súčasne zotrvala na stanoviskách uvedených v jej prvotnom vyjadrení v rámci odvolacieho konania.

13. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení § 219 ods. 3 CSP) rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

14. Je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd je viazaný nielen rozsahom odvolania, ale i konkrétnymi dôvodmi, ktoré odvolateľ vymedzí v zákonom stanovenej lehote na podanie tohto opravného prostriedku (§ 380 ods. 1 v spojení s § 365 ods. 3 CSP). To znamená, že vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia posudzuje (takmer výlučne) z dôvodov označených odvolateľom.

15. Okresný súd správne uzavrel, že advokát (v súdnej veci žalobkyňa) má nárok na odmenu od klienta (v súdnej veci žalovaný), aj keď nebola medzi nimi/zmluvnými stranami osobitne dojednaná. V takomto prípade ohľadne výšky odmeny platí, že advokát má nárok na tzv. tarifnú odmenu - § 24 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii (v znení ku dňu uzavretia zmluvy o poskytovaní právnych služieb - 10.10.2012) v spojení s § 1 ods. 2 vyhlášky č. 656/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Z dotknutých právnych noriem nevyplýva, že by advokát mal (a už vôbec nie v odvolateľom tvrdenom význame musel) navrhnúť, resp. iniciovať dohodu o (inej, než tarifnej) odmene.

16. Vzťah medzi advokátom a klientom je pritom (aj) z hľadiska dojednania zmluvnej odmeny štandardným zmluvným záväzkovo-právnym vzťahom. To znamená, že žalovanému - ako rovnocennej zmluvnej strane - nič nebránilo, aby navrhol žalobkyni spôsob určenia výšky jej odmeny za poskytovanie právnych služieb, resp. aby takúto dohodu sám aspoň inicioval. Nehovoriac o tom, že v každodennej realite, v ktorej fyzické osoby (či už v pozícii fyzickej osoby podnikateľa alebo len bezprostredne ako fyzické osoby) vstupujú do množstva právnych vzťahov, je úplne prirodzenou a legitímnou otázkou pred uzatvorením akejkoľvek zmluvy otázka na cenu požadovanej/dojednávanej služby.

17. V rozoberanej súvislosti neobstojí ani odvolacia námietka žalovaného, že žalobkyňa má v zmysle § 8 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. nárok len na náhradu hotových výdavkov. Označená právna norma sa totiž viaže výlučne na prípad, ak bola medzi advokátom a klientom dohodnutá podielová odmena, t.j. odmena vo forme podielu na hodnote veci, ktorá je predmetom konania pred súdom alebo iným orgánom. O takúto situáciu sa však v prejednávanej veci nejedná. Navyše, odvolateľ si odporuje, ak tvrdí, že žiadna odmena, resp. spôsob odmeňovania dojednaný medzi stranami nebol, ale súčasne sa domáha aplikácie ustanovenia, ktoré sa viaže na prípad dojednania podielovej odmeny.

18. Rovnako správne už okresný súd konštatoval, že vzhľadom na podanie žalobkyňou v mene žalovaného návrhu na vydanie platobného rozkazu (ktorému navyše bolo Okresným súdom Žilina dňa 20.12.2012 vyhovené) sa musela žalobkyňa relevantným spôsobom oboznámiť s podkladmi. Možno len dodať/zopakovať, že odmena za v poradí prvý úkon právnej služby (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. - prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom) nepredstavuje odmenu za len formálny úkon podpisu plnomocenstva klientom, ale aj (predovšetkým) odmenu za oboznámenie sa s advokáta s podstatou dotknutej právnej veci/záležitosti. Spravidla - okrem iného - oboznámenie sa s obsahom písomných podkladov; k čomu nepochybne v súdenom prípade na strane žalobkyne došlo.

19. Nie je pritom podstatný čas, ktorý žalobkyňa (eventuálne spolu so žalovaným) strávila štúdiom podkladov, ako ani to, či tak vykonala osobne alebo prostredníctvom jej koncipienta; ten je totiž oprávnený na jej zastupovanie pri jednotlivých úkonoch. Len na okraj krajský súd dopĺňa, že zo žiadneho právneho predpisu (osobitne zo zákona o advokácii a vyhlášky č. 655/2004 Z.z.) nevyplýva, že by odmena za prevzatie a prípravu zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom, advokátovi prináležala v závislosti od určitého (konkrétne zadefinovaného) času vynaloženého na danú činnosť.

20. Pokiaľ ide o otázku premlčania pohľadávky žalovaného uplatňovanej v jeho mene žalobkyňou, je nutné uviesť, že žalovaný nepreukázal tvrdenie o neposkytnutí mu súvisiaceho vysvetlenia/upozornenia zo strany advokátky. Naopak, z vyjadrenia svedka S. bolo preukázané, že o týchto spojitostiach so žalovaným ako koncipient žalobkyne komunikoval. Prioritne však platí, ako uviedol i okresný súd (bližšie bod 60. odôvodnenia napadnutého rozsudku), že v dôsledku späťvzatia návrhu na vydanie platobného žalovaným (v pozícii žalobcu vo veci Okresného súdu Žilina pôvodne sp. zn. 20Rob/309/2012, po podaní odporu proti platobnému rozkazu pod sp. zn. 10Cb/18/2013) otázka premlčania nebola nikdy súdom posúdená.

21. Nakoľko meritórne odvolacie námietky vymedzené žalovaným, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), vo veci samej napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

22. Hoci možno súhlasiť s podstatou odvolacej námietky žalovaného, že až do odstránenia väd žaloby (terminológiou odvolateľa „chyby podania“) dňa 28.2.2018 (na základe uznesenia/výzvy okresného súdu z 19.2.2018) by mala žalujúca strana znášať trovy (svojho) právneho zastúpenia, uvedené nemá vplyv na vecnú správnosť výroku o nároku na náhradu trov konania. Pre dotknutý výrok je určujúca miera úspešnosti sporových strán z hľadiska konečného výsledku sporu. Keďže žalobkyni bolo vo veci samej v konečnom dôsledku vyhovie v plnej miere, v zmysle § 255 ods. 1 CSP má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

23. Samozrejme, pre rozhodovanie o konkrétnej výške nároku na náhradu trov konania, o čom bude podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodovať vyšší súdny úradník okresného súdu samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku odvolacieho súdu, bude relevantným aj (skôr prioritne) kritérium účelnosti jednotlivých uplatňovaných trov konania. Východiskové ustanovenie Civilného sporového poriadku týkajúce sa trov konania totiž jednoznačne definuje, že trovami konania sú len „odôvodnené a účelne vynaložené výdavky“. Takýmto rozhodne vo vzťahu k odmene za právne služby (ktorých podstatou je, resp. má byť kvalifikovanosť) nie sú výdavky spojené s uplatňovaným tvrdeného nároku podaniami nespĺňajúcimi požiadavky riadnej žaloby, ako i nadväzujúce výdavky týkajúce sa nutnosti odstránenia predmetných väd a neúplností; vrátane súvisiacich „revízií“ štádií prejednávania sporu.

24. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Odvolateľ - žalovaný nebol v tomto štádiu konania (vôbec) úspešný, preto má žalobkyňa voči nemu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v (plnom) rozsahu - 100%.

25. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 CSP. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.